

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.247/2014/17. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Tökölön, a 2015. év június hó 3. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. május 30. napján kelt 8.B.1102/2013/31. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 42.230 (negyvenkettőezer-kettőszázharminc) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2014. május 30. napján kihirdetett 8.B.1102/2013/31. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntette [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés és (6) bekezdés I. fordulat] miatt - mint erőszakos többszörös visszaesőt - 10 (tíz) év fegyházbüntetésre és 10 (tíz) év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből nem bocsátható feltételes szabadságra. Egyúttal az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, határozott a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a felmerült bűnügyi költség állam javára történő megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a büntetés súlyosítása, míg a vádlott és védője az ok megjelölése nélkül jelentettek be fellebbezést.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség** a 2014. július 9. napján kelt BF.615/2014/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlotti és védői fellebbezéseket megalapozatlannak tartotta.

Az ügyészi indítvány szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás megalapozott, az csak a személyi részt illetően egészítendő ki annyiban (az elsőfokú ítélet 3. oldal 5. pontjában), hogy a vádlott a büntetéséből kitöltve 2011. március 24. napján szabadult volna.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, az irányadó tényállásból a bűnösségre vont következtetés okszerű és a cselekmény jogi minősítése is törvényes. Tévedett ugyanakkor a törvényszék a büntetés kiszabásakor, mert a bünteteskiszabási körülményeket nem súlyuknak megfelelően értékelte. Nyomatékosan súlyosító körülmény ugyanis, hogy a vádlott rendszeresen követ el személy elleni erőszakos bűncselekményeket, melyektől a hosszabb tartamú szabadságvesztések sem jelentettek visszatartó erőt, továbbá az elkövetéskor még két büntetőeljárás hatálya alatt is állt. A ténybeli beismerő vallomást ezzel szemben eltúlzottan értékelte enyhítő körülménynek.

Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy az ítélet tábla változtassa meg a törvényszék ítéletét és a kiszabott fegyházbüntetést jelentősen súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A **védő** a 2015. május 5. napján kelt fellebbezés indokolásában előadta, hogy a törvényszéknek vizsgálnia kellett volna, hogy a vádlott észlelte-e vagy észlelhette-e, hogy a sértettnél kés van, hiszen ebben a körben a vádlott végig következetes vallomást tett. Az eljárás adatai alapján nem nyert bizonyítást az, hogy nem észlelt kést a sértettnél, a bíróság nem adta kellő indokát annak, hogy ezt a védekezést miért vetette el.

Ezzel szemben hibásan fogadta el a törvényszék a vádlottal bizonyítottan haragos viszonyban lévő sértett vallomását a tényállás alapjául, mely vallomást nem lehet bizonyítékként elfogadni.

Mindezek alapján elsődlegesen indítványozta, hogy az ítélet tábla a vádlottat büntethetőséget kizáró okból mentse fel az ellene emelt vád alól, másodlagos indítványa a kiszabott büntetés enyhítésére irányult.

A védő a másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen az írásban benyújtott fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta.

A **vádlott** felszólalásában előadta, hogy a sértett egy 15 centiméter hosszú, kinyitható késsel támadt felé, ezért ütötte meg. A kés a helyszínen parkoló taxi elé esett, amelyet aztán a testvére elrejtett, ezért nem találták azt meg.

A bejelentett perorvoslatok nem alaposak.

A Fővárosi Ítélet tábla az ellentétes irányú perorvoslatok folytán eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel teljes terjedelmében felülbírált a Fővárosi Törvényszék 8.B.1102/2013/31. számú ítéletét, és az azt megelőző eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta, a Be. 75. §-ában foglalt ügyfelderítési kötelezettségének kellő alapossággal és körültekintéssel eleget tett, a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta.

A tárgyalás előkészítésének szakaszában helytállóan rendelte el a szakvélemény kiegészítését arra a kérdésre, hogy az elkövetett cselekménnyel összefüggésben keletkezett-e a sértettnél maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás. A tárgyalásokon a vádlott, a sértett, a tanúk kihallgatása és dr. Molnár Miklós igazságügyi szakértő meghallgatása szabályszerű volt, a bíróság az eljárási törvényben rögzített figyelmeztetési kötelezettségének eleget tett. A törvényszék az ügy kapcsán a releváns okirati bizonyítékokat és a szakvéleményt hiánytalanul a tárgyalás anyagává tette.

A mérlegeléssel megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, így a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú ítéletben a vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat az ítélet tábla annyiban egészíti ki a másodfokú iratok 10. szám alatti erkölcsi bizonyítvány adatai alapján, hogy - az ítélet 3. oldal első bekezdésében 5) pont alatt feltüntetett büntetését a vádlott 2011. március 24-én töltötte volna le,

- a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2014. február 25. napján kelt 13.B.X.30528/2013/52. számú ítéletével - mely a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 24.Bf.X.7365/2014/16. számú ítéletével 2014. november 13. napján emelkedett jogerőre - a 2008. november 24. napján elkövetett szemérem elleni erőszak büntette, kifosztás büntette, testi sértés büntette miatt, mint többszörös visszaesőt 9 év fegyházbüntetésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság a Be. 78. § (3) bekezdése alapján a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte.

Az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett indokolási kötelezettségének, határozatában részletesen számot adott, hogy miért vetette el a vádlott jogos védelemre alapított védekezését. A tanúk szavahihetőségét megvizsgálta, külön értékelte, majd egymással is egybevetette a tanúk vallomásait. E körben helyesen alkalmazta azt a bírói gyakorlatot, hogy tényállás megállapításánál azok a nyilatkozatok vehetők figyelembe, amelyeket más hiteles vallomás, vagy egyéb bizonyíték is alátámaszt (elsőfokú ítélet 7. oldal 3. bekezdés). A bizonyítékok bíróság általi értékelésének megszokott módja az, hogy a bíróság a vallomás egyes - általában más bizonyítékokkal is megerősített - részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomásnak olyan részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja, mindez nem érinti a mérlegelési tevékenység perrendszerű voltát (BH 1998/418).

Az elsőfokú bíróság a bántalmazással kapcsolatosan a Be. 4. § (2) bekezdésében foglalt „in dubio pro reo” elvét helyesen alkalmazva a vádlottra nézve a legkedvezőbb elkövetési módot, így az egy rendbeli ütést és az ismeretlen anyagból készült botszerű tárgy használatát tette a tényállás részévé. Kétséget kizáróan ugyanis nem volt bizonyítható sem a többszöri ütés, sem pedig, hogy a bot fémből készült volna, illetve az sem, hogy a sértettől pénzt vett volna el.

A törvényszék a sértett sérüléseit az orvosszakértői véleményben foglaltakat elfogadva, az alapján állapította meg, a szakértői vélemény helyességével szemben kétség nem merült fel.

A vádlott felmentésére irányuló elsődleges védelmi fellebbezés - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét és a tanúvallomások újraértékelését célozza, ami a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre, így azt az ítéletábra nem tartotta alaposnak.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a bűncselekményt pedig helytállóan minősítette az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének.

A másodfokú bíróság osztotta azt az álláspontot, miszerint a vádlott testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal bántalmazta a sértettet. Az elkövetés időpontjában tudata átfogta a súlyosabb, akár életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét, ebbe belenyugodva cselekedett.

Az életveszélyt okozó testi sértés eredmény-bűncselekmény, megállapításához a testi sértés és az életveszély közötti okozati összefüggés fennállása szükséges. Jelen esetben bizonyítást nyert, hogy a vádlott azon magatartása - miszerint egy alkalommal nagy erővel a sértett fejére ütött a nála lévő botszerű tárggyal - indította el azt az okfolyamatot, melynek következtében a zúzott-repesztett bőrsebzés, a koponyaboltozat darabos törése, következményes keményburok feletti vérömleny és az közvetett életveszélyes állapot kialakult.

Helytálló a cselekmény befejezett elkövetési alakzatának megállapítása is, ez megfelel a töretlen bírói gyakorlatnak is, melyet a BH 1990/363 és a BH 1984/478 számú eseti döntések is tükröznek.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott a bűncselekményt erőszakos többszörös visszaesőként követte el. A törvényszék az ehhez kapcsolódó hátrányosabb jogkövetkezményeket megfelelően alkalmazta és szabta ki a büntetést a megemelt törvényi tételkeretet figyelembe véve a középértéket meghaladó mértékben.

Az elsőfokú ítéletben felsorolt súlyosító körülmények teljes körűek, azokat a törvényszék súlyuknak megfelelően értékelte. A fennálló enyhítő körülmények, így az időmúlás, a ténybeli beismerő vallomás, a súlyos beteg egészségi állapot, illetve a közvetett életveszély nem bírnak olyan jelentőséggel, amelyek a vádlott büntetésének a további enyhítését megalapoznák. Mindezekre figyelemmel a kiszabott büntetés nem tekinthető sem eltúlzottan enyhének, sem eltúlzottan szigorúnak, az a vádlott cselekményének tárgyi súlyával, a személyében rejlő társadalomra való veszélyességgel arányban áll, így annak megváltoztatására a másodfokú bíróság nem látott törvényi lehetőséget, figyelemmel arra is, hogy ha a tényállás kiegészítésére, illetve helyesbítésére nem kerül sor, az elsőfokú bíróság ítéletében a törvényi büntetési tételkeret között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye (Be. 371. § (2) bekezdés és Bkv. 16. számú kollégiumi vélemény). Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi, illetve a másodlagosan enyhítésre irányuló védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása a vádlott előéletére is figyelemmel feltétlenül indokolt volt, mértéke megfelel a törvényi előírásoknak.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a kizártságáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 278. § (2) bekezdése alapján a bíróság hivatalos helyisége helyett a vádlott betegsége miatt Tökölön, a Büntetés-Végrehajtás Központi Kórházában - a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti - nyilvános ülésen bírálta felül és hagyta helyben a Be. 370. §-ára figyelemmel, a Be. 371. § (1) bekezdése alapján.

A másodfokú eljárásban - a kirendelt védőnek a nem érdemi, illetve az érdemi nyilvános üléseken való megjelenésével kapcsolatosan - felmerült bűnügyi költség megfizetésére az ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat, míg a védőnek 1 óra irattanulmányozás és 2,5 óra okiratszerkesztés miatti díjigényét elutasította. Ennek indoka, hogy a védő az elsőfokú eljárás során jelen volt, így irattanulmányozásért a másodfokú eljárásban díj részére nem adható, az erre fordított időt külön irattal nem igazolta, míg az okiratszerkesztésért díj a 7/2002. (III.30.) IM rendelet alapján kizárólag a felülvizsgálati eljárásban állapítható meg.

A másodfokú végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Tököl, 2015. év június hó 3. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
előadó bíró

Dr. Szalai Géza s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2014. év május hó 30. napján kelt 8.B.1102/2013/31. számú ítélete a vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.247/2014/17. számú végzésével 2015. június hó 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2015. június hó 3. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

*Kiadmány hitelül:
tisztviselő*